رئیس جمهوری در گفت‌وگوی تفصیلی با رسانه KHAMENEI.IR:

برای تأمین معیشت مردم برنامه ۲۰ بندی داریم

ادامه از صفحه ۲

عکس: KHAMENEI.IR

این را از این جهت پرسیدم که برخی از رسانه‌های غربی با تحریف بعضی از مواضع و صحبت‌های شما دارند این خط تبلیغاتی را پیش می‌برند که مجموعه دولت جمهوری اسلامی و رئیس جمهوری از جنگیدن و حل مشکلات ناتوان است. پاسخ آقای دکتر مسعود پزشکیان به این ادعاهای مغرضانه و عنادورزانه چیست؟

ببینید! بر اساس تمام تحلیل‌هایی که اینها داشتند، باورشان این بود که اگر رژیم صهیونیستی به ایران حمله کند، نظام فرو خواهد پاشید. چرا از هم نپاشید؟ اصلاً تمام محاسباتشان این بود که اگر اینها حمله کنند، مردم می‌ریزند در خیابان، مشکلات پیدا می‌شود، معیشت مردم مشکل پیدا می‌کند و مسائل مختلف خدماتی مختل می‌شود.

البته در روزهای جنگ هم خدمات دولتی به صورت منظم برقرار بود.

بهتر از گذشته بود، چون اختیارات مال استاندارها بود؛ مثلاً در عرض آن ۱۲ روز، اینها توانستند بیش از ۱۰ میلیون تن کالا را در گمرکاتمان جابه‌جا کنند. همان رانندگانی که اعتراض داشتند، مردانه آمدند وسط؛ مردمی که اعتراض داشتند، جانانه از نظام و از تمامیت کشور دفاع کردند؛ یعنی در حقیقت، هم انسجام داخلی را در مقابل آنان نشان دادند، هم حضورشان را و همراهی‌شان را. این ارزش خیلی بالایی است که نشان می‌دهد دولتی‌ها و کسانی که سیاستمدارند باید این مردم را باور کنند و با آنان مهربان باشند. تمام تلاش ما این است که هرچه از دستمان بربیاید، صادقانه و بی‌هیچ منتی به این مردم خدمت کنیم و جز خدمت به این مردم، حداقل بگویم که خود ما هیچ چیز دیگری را دنبال نمی‌کنیم. مردم هم با همه این فشارهایی که وجود دارد، خیلی همراهی کردند. تمام محاسبات اینها این بود که اگر حمله کنند، مملکت به اغتشاش کشیده می‌شود؛ اما مردم از ایرانشان، از مملکتشان، از دینشان، از فرهنگشان و از رهبری دفاع کردند. در سال ۱۴۰۱ اتفاقی افتاد؛ اما در سال ۱۴۰۴ همه ریختند در خیابان و گفتند «جان ما فدای رهبر.» چه اتفاقی افتاده؟ این نگاه مردم و برگشت آن سرمایه اجتماعی بسیار امیدوارکننده بود و ما هر مقدار به این مردم خدمت کنیم، کم گذاشته‌ایم؛ لذا امیدوارم شرمنده مردم عزیزمان نشویم.

پاسخ شما به این ادعاهای مغرضانه‌ای که عرض کردم، چیست؟ مثلاً راجع به شخص خودتان اخیراً رسانه‌های غربی تحلیل‌هایی منتشر می‌کنند که آقای پزشکیان می‌گوید من نمی‌توانم! در حالی که این درست نقطه مقابل کارهایی است که شما می‌کنید.

البته من بارها گفته‌ام نمی‌توانم، بلکه ما می‌توانیم. مشکلات مملکت جوری نیست که من به‌تنهایی بتوانم آنها را حل کنم ـ این را بارها گفته‌ام ـ اما ما با قدرت تمام، این مشکلات، تحریم‌ها و فشارهایی را که می‌آورند، پشت سر خواهیم گذاشت. امکان ندارد ما با هم باشیم و آنان بتوانند ما را زمین‌گیر کنند. اینکه من می‌گویم با هم وحدت داشته باشیم، وفاق داشته باشیم، برای این است که باور و اعتقادم این است. چه در داخل کشور و چه با همسایگان خودمان اگر ماها وحدت داشته باشیم، آمریکا نمی‌تواند کشورهای منطقه را این‌جوری استثمار کند. این ما هستیم که می‌توانیم مشکلات را حل کنیم. البته مشکلاتی که وجود دارد، به این سادگی قابل حل نیست. آنها محاسبه کرده‌اند؛ این‌طور نیست که بدون محاسبه آمده باشند. هم از نظر اقتصادی، هم از نظر نظامی، هم از نظر سیاسی و امنیتی و تبلیغاتی، از هر لحاظ دارند کار می‌کنند. کشور ما روی پای خودش ایستاده. حالا آمده‌اند برنامه نوشته‌اند که مثلاً ایران ۳۶ ماه دیگر باید ساقط شود! تا دیروز می‌گفتند در عرض ۱۲ روز می‌تواند ساقط بشود، حالا نوشته‌اند ۳۶ ماهه. اگر ما با هم باشیم، ۳۶ هزار ساله هم نمی‌توانند این کار را بکنند. برای با هم بودن باید به یک زبان و نگاه مشترک برسیم، باید در پشت سیاست‌های رهبری حرکت بکنیم و سعی کنیم اختلافات را زمین بگذاریم، چون هر اختلافی باعث یک ناهماهنگی در جریان حاکمیت می‌شود. اینها راه‌ها را روی ما بستند، اما ما راه را پیدا می‌کنیم و اگر راهی پیدا نکردیم، راهی می‌سازیم. اگر با هم باشیم، این امکان‌پذیر است؛ اما اگر با هم دعوا کنیم، این امکان‌پذیر نیست؛ چون یک بحث همگانی و عمومی است و باید در این چهارچوب حرکت کنیم و هماهنگ عمل کنیم.

رهبر انقلاب اشاره‌ای داشتند که علی‌رغم تغییر دولت، بعضی از سیاست‌ها و پروژه‌های کلان نظام پیش می‌رود و شخص آقای پزشکیان، به عنوان رئیس جمهوری جدید، بعضی از پروژه‌های دولت قبلی را ادامه می‌دهند و تکمیل می‌کنند. لطفاً راجع به بعضی از این پروژه‌ها توضیح دهید و بفرمایید آیا به جایی رسیده‌اند یا بر حسب تشخیص کارشناسی شما تغییری در مسیر آنها انجام شده است؟

ببینید! به نظر من مشکل ما تا حالا این بوده که هر کسی می‌آمده، برای خودش یک برنامه‌ای می‌نوشته؛ درصورتی که اگر بپذیریم ما یک سیاست کلی داریم، یک چشم‌انداز و برنامه ۲۰ ساله داریم. مقام معظم رهبری در آن سند چشم‌انداز ۲۰ ساله فرموده بودند که ما در سال ۱۴۰۴ باید کجا باشیم؛ اگر ما به آن سیاست‌ها عمل می‌کردیم، اینجا بودیم که الان هستیم؟ چرا نیستیم؟ برای اینکه هر کس آمده، فکر کرده برنامه دارد؛ درصورتی که حاکمیت برنامه داشته، سیاستش مشخص بوده و هر کس می‌آمده باید آن برنامه و سیاست را اجرا می‌کرده. در دوره انتخابات هم بحثی که با ما می‌کردند سر همین بود که می‌گفتند تو برنامه نداری. نمی‌شود مملکت سیاست داشته باشد، برنامه داشته باشد، یکی بیاید یک برنامه دیگری بدهد. من نمی‌توانم برنامه‌ای را که آنها در چهارچوب آن سیاست‌ها اجرا کردند بگذارم کنار، یک برنامه دیگر و یک راه دیگری را انتخاب کنم. علی‌رغم تمام مشکلاتی که وجود دارد، ما با تمام قدرت آن راه را ادامه می‌دهیم.

همه آن کارهایی هم که از گذشته وجود داشت و ما افتتاح کردیم ـ چه در رابطه با مسکن، چه در رابطه با کارهای نیمه‌تمام جاده‌ای، راه‌آهن یا آب و فاضلاب ـ آنجا هم اعلام کردیم این کار آنها بوده، ما افتتاح کرده‌ایم؛ حالا ۸۰ درصد رفته بودند، ۲۰ درصد هم ما ادامه دادیم. این‌طور نیست که تصور کنیم ما یک کارهایی می‌کنیم که دیگران نکردند؛ در واقع، ما داریم ادامه می‌دهیم راهی را که آنان رفتند و الان هم داریم اولویت‌بندی می‌کنیم. ما نزدیک به ۷ هزار همت پروژه روی زمین داریم که این از نظر علمی و مدیریتی اصلاً قابل قبول نیست. ما الان به هر استانی می‌رویم، هر مصوبه‌ای که داریم، نعل‌به‌نعل پیگیری و اجرا می‌کنیم. شما بررسی کنید، تعقیب کنید ببینید در کدام یک از این استان‌ها که ما رفتیم، مصوبه‌ای داشتیم و اجرا نکردیم. در بعضی جاها صد درصد آنچه گفته شده و نوشته شده دارد عمل می‌شود. ما نباید بیاییم وعده‌هایی بدهیم که عمل نمی‌کنیم یا نمی‌توانیم عمل کنیم. در نتیجه، الان داریم تلاش می‌کنیم آن مسیرهایی که هست و پروژه‌هایی را که وجود دارد، بر اساس اولویت، با قدرت و قاطعیت پیگیری کنیم.

لطفاً دو سه نمونه‌اش را مثال بزنید.

مثلاً طرح مسکن مهر؛ ما بیش از ۵۰ هزار مسکن محرومین را به اضافه مسکن‌هایی که نیمه‌تمام بودند، تمام کردیم. در رابطه با طرح‌های آبرسانی، مسیری که قرار بود آب طالقان به تهران برسد پروژه بزرگی بود؛ ما اعتبار گذاشتیم و تمامش کردیم و این همان مسیری بود که آنان ادامه داده بودند. مثلاً کریدور زاهدان ـ چابهار را آنان شروع کرده بودند، ما داریم تمامش می‌کنیم؛ حتی مسیر آستارا ـ رشت را آنان شروع کرده بودند، اما ما داریم با قدرت می‌رویم جلو که تمامش بکنیم. الان دارند روی پروژه‌های مربوط به انرژی هسته‌ای که در بوشهر وجود دارد کار می‌کنند که نزدیک به ۲ هزار مگاوات برق تولید می‌شود. ما با قدرت داریم اینها را پیگیری می‌کنیم. البته زمان‌بر خواهد بود و به این سادگی نیست. ما چیزی از خودمان درنیاورده‌ایم؛ همه اینها مسائلی است که از قبل بوده و ما همان مسیر را داریم ادامه می‌دهیم.

آقای دکتر! رهبر انقلاب در زمینه معضل اسراف در زمینه‌های مختلف از قبیل آب، نان، خوراک، بنزین و انرژی، بارها تذکر داده‌اند و این را یک معضل بزرگی دانسته‌اند. به طور مشخص، برنامه دولت شما برای کاهش اسراف در زمینه‌های مختلف چیست؟

ما داریم این کار را می‌کنیم و مقام معظم رهبری با توصیه‌ها و پشتیبانی‌هایشان خیلی به ما کمک می‌کنند. با توصیه‌هایی که صورت گرفته، مصرف آب ۱۰ درصد کاهش پیدا کرده. می‌دانید ۱۰ درصد چند میلیون متر مکعب در سال می‌شود؟ از این طرف که مقدار مصرف آب را کاهش دادند، مصرف انرژی برق را هم کاهش دادند. من بارها گفته‌ام که ما نزدیک به ۱۸۰ میلیارد دلار، یعنی روزانه مثلاً نزدیک به ۹ میلیون بشکه نفت و گاز تولید می‌کنیم، حدود یک‌ونیم میلیون بشکه‌اش را صادر می‌کنیم، بقیه‌اش را داریم مصرف می‌کنیم؛ حالا اگر ۱۰ درصد صرفه‌جویی کنیم - که خیلی راحت امکان‌پذیر است - روزانه می‌شود حدود ۹۰۰ هزار بشکه نفت و گاز. همین ۱۰ درصد، تمام این چاله‌چوله‌هایی را که وجود دارد پر می‌کند؛ یعنی تمام این مشکلاتی که مردم الان از وجود آنها ناراضی‌اند؛ معیشت را، راه را، جادّه را و توسعه‌های بعدی را. به جای اینکه ما مثلاً فرض بکنید ۹ میلیون بشکه نفت و گاز را بسوزانیم، ۱۰ درصدش را صرفه‌جویی کنیم؛ این رقمِ خیلی بزرگی است.

ما دو سه برابر اروپا داریم برق مصرف می‌کنیم؛ گازی که مصرف می‌کنیم، اصلاً قابل مقایسه با آنها نیست. ما از نظر گاز و انرژی دومین کشور هستیم، اما الان داریم گاز صنایع، پتروشیمی‌ها و کارخانه‌ها را قطع می‌کنیم؛ چرا؟ برای اینکه درست مدیریت نکردیم، درست تخصیص ندادیم، درست مصرف نمی‌کنیم. لزومی ندارد ما این‌جوری مصرف کنیم که الان داریم مصرف می‌کنیم. ما دما را می‌گذاریم روی ۲۸ یا ۳۰، تازه پیراهن‌مان را هم درمی‌آوریم؛ بعضی وقت‌ها هم پنجره را باز می‌کنیم، بخاری یا شوفاژمان هم روشن است! در قرآن می‌فرماید: «کلوا وَ اشرَبوا وَ لا تُسرِفوا اِنَّهُ لا یحِبُّ المُسرِفین»؛ خدا کسی را که اسراف کند دوست ندارد. ما در یک اتاق نشسته‌ایم، چهل تا چراغ روشن کرده‌ایم! چه لزومی دارد؟ هر کسی یک مقدار کنترل کند، ما می‌توانیم خیلی از مشکلاتمان را حل کنیم. ما اصلاً نیازی به دیگران نداریم، به شرط اینکه خودمان بتوانیم آنچه داریم مدیریت کنیم. مملکت ما پر از طلا و معدن است، اما این رفتار ما است که این طلاها و معادن را می‌تواند به یک جایی برساند یا نرساند.

یعنی دمای اینجا از ۲۱ درجه بالاتر نمی‌رود؟

من که آمدم اینجا، اعتراض کردم؛ چون وقتی ما اینجا نیستیم، اینها اصلاً حق ندارند اینجا را گرم کنند.

نه، گرم نبود آقای دکتر

اینها می‌گفتند تازه روشن کرده‌اند، وگرنه ما اینها را خاموش کردیم. ما در بیشتر اتاق‌های خودمان دیگر شوفاژ روشن نمی‌کنیم؛ برای اینکه وقتی نمی‌روم آنجا، دیگر لزومی ندارد روشن باشد. من یک ساعت می‌خواهم بروم آنجا، ۲۴ ساعت آنجا گرمایش داشته باشد؟ من کارهایم را در یک جا انجام می‌دهم و دیگر از این اتاق به آن اتاق نمی‌روم؛ چه لزومی دارد این کار را بکنم؟ خیلی راحت می‌شود صرفه‌جویی کرد. الان گفته‌ام در خانه خودمان یک دیواری یا یک پرده‌ای بزنند که ما یک جای کوچک را مثلاً در حدّ همان ۲۱ یا ۲۲ درجه گرم کنیم، بقیه را اصلاً نگذاریم گرم بشود؛ همین کافی است. وقتی من در ۵ یا ۶ متر اتاق می‌توانم بنشینم، لزومی ندارد یک اتاق بزرگ را به خاطر من گرم و سرد بکنند. توصیه مقام معظم رهبری هم همین است، خداوند هم می‌فرماید اگر مسلمانید اسراف نکنید. من الان در دفترم می‌خواهم کتاب بخوانم، کل آن ساختمان را روشن می‌کنند که من آنجا نشسته‌ام! چرا؟ ما الان چراغ مطالعه گذاشته‌ایم، با چراغ مطالعه داریم کارمان را می‌کنیم؛ آنجا دیگر کاری ندارم، پس بقیه چراغ‌ها را خاموش می‌کنیم. چه لزومی دارد کل اتاق روشن بشود که من می‌خواهم دو تا امضا بزنم؟ ما اگر بتوانیم ۱۰ درصد صرفه‌جویی بکنیم، همین هم رقم خیلی زیادی است. البته ما خیلی بیشتر از اینها داریم کنترل می‌کنیم. یک استخر اینجا درست کرده بودند، دائم گرم بود؛ ما گفتیم برای چه اینجا را گرم نگه داشته‌اید؟ حالا قرار است یک روز من بروم آنجا شنا کنم؛ گفتیم جمعش کنند، اصلاً لزومی ندارد. هر وقت هم من خواستم استخر بروم، می‌روم یک استخر عمومی؛ لزومی ندارد یک استخر اختصاصی ۲۴ ساعته را نگه دارند که حالا یک روزی یک روزگاری قرار است من بروم آنجا شنا کنم.

به نظر من ما در یک جنگ تمام‌عیار با آمریکا و اسرائیل و اروپا هستیم؛ آنان نمی‌خواهند کشور ما سر پا بایستد. این جنگ بدتر از جنگ عراق با ما است؛ اگر آدم خوب درک بکند، این جنگ خیلی پیچیده‌تر و سخت‌تر از آن جنگ است. در جنگ با عراق وضعیت معلوم بود؛ او موشک می‌زد، من هم معلوم بود کجا را می‌زنم. اینجا الان از هر لحاظ دارند ما را محاصره می‌کنند، دارند ما را در مضیقه و تنگنا قرار می‌دهند، مشکل ایجاد می‌کنند ـ از نظر معیشتی، از نظر فرهنگی، از نظر سیاسی و از نظر امنیتی ـ و توقعات جامعه را بالا می‌برند؛ از آن طرف جلوی فروش ما را، تبادلات ما را، تجارت ما را می‌گیرند، از این طرف هم توقّعات در جامعه بالا رفته! در نتیجه، همه باید با تمام توانمان کمک بکنیم و مملکت را درست کنیم.

آقای دکتر! به نظر می‌آید که دشمن بعد از آن عدم موفقیت و شکستی که در جنگ ۱۲ روزه داشت، تغییر رفتار و تغییر سیاست داده و روی آورده به یک نوع عملیات روانی و رسانه‌ای بر این مبنا که ایران به طور کلی و دولت به شکل مشخص، ضعیف هستند و چاره‌ای جز تسلیم شدن در برابر ما ندارند. پاسخ شما به عنوان رئیس جمهوری و رئیس شورای عالی امنیت ملی به این خط رسانه‌ای چیست؟

بگذارید اینها در همین خیال باشند. اینها با همین خیال حمله کردند، اما وحدت و انسجام داخلی افزایش پیدا کرد. کاری که الان مقام معظم رهبری انجام می‌دهد که هماهنگی قوا پشت سرش ایجاد می‌شود و اگر هم‌صدایی و همدلی به وجود بیاید، هیچ قدرتی نمی‌تواند یک ملت منسجم و با هم را زمینگیر کند. دغدغه‌ای که من دارم- مهم‌تر از هر قدرت نظامی- انسجام و وحدت داخلی و گذاشتن اختلافات به یک گوشه‌ای است و دست به دست هم دادن و مشکلات را حل کردن است. چرا ما گفتیم کارها را محله‌محور کنیم، مسجدمحور کنیم و مردم را مشارکت بدهیم؟ مردم باید در سیاست‌گذاری دخالت و مشارکت داشته باشند. ما باید مردم را در تصمیم‌گیری‌ها مداخله بدهیم. جنگ را چه‌جوری اداره کردیم؟ دولت پول داشت؟ آن موقع هم آمریکا و کشورهای عربی به عراق کمک می‌کردند، به صدام کمک می‌کردند؛ آیا توانستند یک وجب خاک ما را بگیرند؟ تمام قدرت‌ها به آنان کمک می‌کردند. مردم بودند که این کار را می‌کردند. ما آن مردم را و آن مدیرها را با همان تفکر می‌خواهیم؛ یعنی مردم و مدیرانی را می‌خواهیم که بدانند مملکت مال خودشان است، منطقه مال خودشان است و با تمام وجود می‌توانند مشکلات‌شان را حل کنند. ما داریم مشکلات خودمان را حل می‌کنیم؛ آن چیزی که من از آن نگرانم و بارها هم گفته‌ام، فقط این است که بتوانیم اختلافات را کنار بگذاریم. اینها دارند به اختلافات دامن می‌زنند؛ ما باید مواظب باشیم که اختلافات دامنگیرمان نشود. اگر هم اختلاف داریم، بنشینیم در اتاق‌های در بسته با همدیگر دعوا کنیم؛ اما وقتی رفتیم بیرون، یک صدا از نظام بیرون بیاید و آن صدا هم جهت‌گیری‌ها و مسیرهایی است که مقام معظم رهبری نشان می‌دهد. ممکن است در دل من یک چیز دیگری باشد اما وقتی مسیر مشخص است، همه باید در آن مسیر حرکت کنند و اگر همه با هم باشیم بر این مشکلات غلبه خواهیم کرد؛ آنان هر کاری می‌خواهند بکنند. اگر ما بتوانیم عدالت را و انصاف را در کشور پیاده کنیم و مردم را در تصمیم‌گیری‌ها و در سیاست‌ها مشارکت بدهیم و مردم ببینند ما با چه مشکلاتی مواجهیم، خودشان کمک می‌کنند مشکلات را حل می‌کنند.

وضعیت فعلی، فشارهای اقتصادی سنگین است، بخش زیادی از مردم هم این را درک می‌کنند. آقای رئیس جمهور چقدر شرایط اقتصادی مردم را لمس می‌کنند و در جریانش هستند؟

ما مشکلات اقتصادی مردم را با تمام وجود درک می‌کنیم. ما نفت را حدود ۷۵ دلار می‌فروختیم، حالا می‌فروشیم ۵۰ دلار؛ یعنی ۲۵ دلار کمتر داریم می‌فروشیم. از یک طرف فشار آوردند و درآمد ما کمتر شده، از یک طرف جنگ بوده و یک مقدار خدمات و تولید ما کاهش پیدا کرده. علی‌رغم همه اینها، قرار شده که تا عید نزدیک به دو و نیم میلیارد دلار پول را تبدیل کنند و کالابرگ‌های مورد نیاز را تا آنجایی که امکان دارد بتوانیم به جمعیت هدف پرداخت بکنیم. همین پول بنزین، حالا ۵ هزار تومان عددی نمی‌شود، اما قرار شده دولت هرچه از این پول به دست می‌آورد، همه را در کالابرگ و یا معیشت مردم هزینه کند. ما برای سال آینده با مجلس صحبت کردیم که به هر شکلی شده معیشت مردم را تأمین کنیم. باید با مجلس و با نماینده‌ها و حتی با مجموعه حاکمیت به یک زبان و نگاه مشترک برسیم؛ آنجاهایی که نباید پول بدهیم ندهیم، آنجاهایی که نباید یارانه بدهیم ندهیم، آنجایی را که باید بدهیم تفاهم کنیم که بدهیم.

در همین بحث بنزین، فکر می‌کنید به هر باک بنزین چقدر یارانه می‌دهیم؟ بر اساس همین سهمیه‌ای که می‌دهیم، در ماه نزدیک به ۸ میلیون تومان است، تازه اگر در سقف آن ۶۰ لیتر و ۱۰۰ لیتر مصرف کند؛ اگر بیشتر مصرف کند، دیگر می‌رسد به حدود ۲۰۰ میلیون تومان در هر باک؛ حالا اگر دو تا باک داشته باشیم، آن‌وقت ببینید چقدر می‌شود. چرا ما داریم این‌جوری پول خرج می‌کنیم؟ چرا این یارانه را به همه نمی‌دهیم؟ وقتی هم مداخله می‌کنیم، دادِ یک عده بالا می‌رود که چرا دارید گران می‌کنید. ما گران نمی‌کنیم؛ ما می‌خواهیم آنچه به دست می‌آوریم به همه بدهیم. اگر قرار است من به یک باک ماشین ۷ میلیون، ۱۰ میلیون یا ۲۰ میلیون یارانه بدهم، خب این را به همه مردم می‌دهم؛ به همه به اندازه سهمی که دارند پرداخت می‌کنم. رسانه ما باید دفاع کند و فرهنگش را ایجاد کند. ما هیچ پولی را برای چاله‌چوله‌های دولت خودمان برنخواهیم داشت، هیچ چیزی از یارانه کم نخواهیم کرد، ولی می‌خواهیم این یارانه را به همه بدهیم. من که چند تا ماشین در خانه دارم، بسته به میزان مصرفم، برای هر باک دارم ۸ میلیون، ۹ میلیون یا ۱۰ میلیون یارانه می‌گیرم؛ در همین حال، یک عده نان شب ندارند بخورند! چرا؟

بر اساس آمار هم گویا فقط ۶۰-۵۰ درصد مردم خودروی شخصی دارند.

بله، این هم جای بحث است و کاملاً مشخص است. چرا ما پول را به همه نمی‌دهیم و فقط به آنانی می‌دهیم که ماشین دارند؟ این فرهنگ باید ایجاد بشود. ما تصمیم داریم برای سال آینده در این رابطه، هم با مردم صحبت کنیم، هم با نمایندگان و هم با دولت تا به یک زبان مشترک برسیم. ما هیچ پولی را برای دولت نمی‌خواهیم. این پول را باید به همه بدهیم، نه اینکه یکی که چند تا ماشین دارد همه یارانه‌ها را بگیرد. ما امسال نزدیک به ۵ میلیون دلار بنزین وارد کردیم؛ خریدیم ۶۰ هزار تومان، می‌فروشیم هزار و ۵۰۰ یا ۳ هزار تومان! چرا؟ آن‌وقت به معیشت مردم نمی‌رسیم. نیاز به تعامل با مردم دارد، نیاز به اعتماد مردم دارد. ما امسال کل بودجه‌ای که دادیم به مجلس، ۲ درصد رشد دارد؛ درصورتی که سال‌های قبل مثلاً ۴۰ درصد یا ۵۰ درصد رشد و هزینه درست می‌کردیم. ما سعی کردیم هزینه خودمان را کم بکنیم؛ به مجلس هم گفتیم هر چقدر می‌توانند هزینه ما را کم کنند، نمی‌خواهد هزینه اضافه کنند.

گفتند بودجه سال آینده را بسیار انقباضی بسته‌اید.

هنوز خیلی جا دارد؛ هنوز خیلی جا دارد که ما بتوانیم خیلی از این هزینه‌هایمان را کم بکنیم. چرا ما داریم اضافه هزینه می‌کنیم؟ بهره‌وری نیروی انسانی و نوع خدمات ما می‌تواند خیلی بهتر از این بشود و این کاری است که نیاز به همکاری و همدلی و همزبانی دارد. ما خیلی کارها را می‌توانیم انجام ندهیم. معیشت مردم برای ما اولویت است. من می‌توانم به موبایل پول ندهم، ولی به معیشت مردم باید بدهم. ما تا حالا یک‌ونیم میلیارد داده‌ایم موبایل وارد کرده‌اند، اما الان در معیشت مردم و نهاده‌ها و کالاهای اساسی گرفتاریم. البته ارز ترجیحی به آن ندادیم، اما بالاخره ارز دادیم. خب من ارز را اول باید به معیشت مردم بدهم و بعد اگر اضافه آوردم، به بقیه مسائل می‌دهم؛ اگر اضافه نیاوردم، خب حالا صادرات کند و بر اساس صادرات خودش، خدمات خودش را هم از آن صادرات بگیرد.

این نیاز به یک تغییر فکر دارد، نیاز به فرهنگ‌سازی دارد. برق هم این‌جوری است، گاز هم این‌جوری است. من مثلاً چهار تا خانه دارم، چهار تا ساختمان دارم، در همه آنها یارانه گاز می‌گیرم، یارانه برق می‌گیرم؛ آن یکی خانه ندارد، مجبور است کلی پول بدهد تا فقط بتواند خانه‌اش را کرایه کند. خب وقتی در این مسأله مداخله می‌کنید، دادِ همه درمی‌آید که گران کردند! ما گران نمی‌کنیم؛ ما می‌خواهیم آن چیزی که وجود دارد، به همه برسد. اگر این تفکر پذیرفته بشود و مردم با ما همکاری بکنند، فوقش به یک خانه من گاز یارانه‌ای بدهند و یک سهمی بدهند، بگویند اصلاً این قدر گاز را به تو رایگان می‌دهیم؛ اما برای بقیه خانه‌هایی که من دارم چرا باید گازی به قیمت مثلاً فرض کنید ۳۰۰ تومان بدهند؟ و این چیزی است که باید صداوسیمای ما، نمایندگان عزیز ما، روحانیت عزیز ما و احزاب سیاسی ما کمک کنند که عدالت را و انصاف را در این مملکت پیاده کنیم. آن‌وقت، هیچ کس مشکل گرسنگی و معیشت پیدا نمی‌کند. ما پول داریم، منتها بد مصرف می‌کنیم؛ این را باید درست مدیریت کنیم.

آقای دکتر! آیا این هفته یا هفته پیش با رهبر انقلاب درباره مسائل اقتصادی و معیشتی جلسه‌ای داشتید؟ در آخرین جلساتی که با ایشان داشتید، چه تذکرات و نکات مشخصی را در زمینه معیشت مردم و مسائل اقتصادی بیان کردند؟

ما هر هفته بالاخره فرصتی پیدا می‌کنیم خدمت مقام معظم رهبری می‌رسیم و درباره گزارش‌ها و جهت‌گیری‌هایی که وجود دارد، با ایشان مشورت می‌کنیم. ایشان به ما و به سایر قوا و به بقیه جاهایی که لازم است، توصیه‌هایی می‌کنند و مسائل یک مقدار کنترل می‌شود. ببینید! دغدغه مقام معظم رهبری، در اولویت اول معیشت مردم است؛ یعنی مهم‌ترین دغدغه ایشان هم معیشت مردم است. کارهایی که ما داریم می‌کنیم و برنامه‌هایی که می‌ریزیم، نیاز به این دارد که همه مشترک بشویم و با هم جلو برویم؛ این اگر اتفاق بیفتد و رسانه ما، مجلس ما و بقیه ارگان‌ها هماهنگ بشوند، حداقل برای سال آینده ما می‌توانیم کاری بکنیم که مردم از نظر معیشت دچار مشکل نشوند و قیمت‌ها برای نیازهای غذایی‌شان دیگر افزایش پیدا نکند؛ ما می‌توانیم این کار را بکنیم. ما این مسأله را خدمت ایشان ارائه دادیم، نظرشان مثبت بود. ما یک برنامه‌ای شامل حدود ۲۰ بند ارائه دادیم و گروه‌های مختلف اقتصادی در دولت و مجلس و بعضی نهادها با هم هماهنگ شده‌اند که این ۲۰ بند را عملیاتی کنند. چون ایشان نگران بودند از وضعیت ارزی و کالاهای اساسی و نهاده‌ها و تورم و مانند این‌ها، ۱۷ یا ۱۸ بند بود که ما باید بتوانیم درباره اینها گزارش بدهیم. ما در این زمینه مشکل داریم و این نیاز به مداخله دارد، این مداخله هم دردآور است. مردم باید بدانند نیت ما این است که بتوانیم آن زخم‌ها را درست کنیم و بخیه زدن این زخم‌ها هزینه‌بر است. اینکه بگویی من این را می‌دهم، این را می‌دهم، این را می‌دهم، خب همه خوششان می‌آید؛ وقتی که می‌گویی این را نمی‌دهم، این را نمی‌دهم، خب همه ناراحت می‌شوند که چرا نمی‌دهی. ما باید مصرفمان را کنترل کنیم. نمی‌گویم مصرف نکنیم؛ می‌گویم مصرفمان را باید کنترل کنیم. ۱۰ درصد کاهش مصرف اصلاً کار سختی نیست. همه می‌توانند یک قدم بیایند کمک کنند به ما، کمک کنند به مملکت ما، به ایران ما و به جامعه‌ای که در آن زندگی می‌کنیم. در این صورت، ما از همه این مشکلات راحت بیرون می‌آییم. من که می‌گویم بیایید کمک کنید، معنی‌اش این نیست که ما کار خودمان را نمی‌کنیم؛ ما با قدرت داریم کارهایمان را انجام می‌دهیم، برخی کارها هم انجام می‌دهیم که الان نمی‌گویم، برای اینکه شیطنت می‌کنند می‌روند جلویش را می‌گیرند؛ اما کارهایمان را داریم با قدرت انجام می‌دهیم. اما اگر در این رابطه هر کس هر جا می‌تواند یک کمکی بکند، اوضاع اصلاً از این رو به آن رو می‌شود. ما نمی‌خواهیم خودمان را از کمک هیچ کس محروم بکنیم؛ هر کس می‌تواند، بیاید کمک کند. خب مملکت وسیع است و ما همه جا مشکل داریم؛ یک قسمت را بیا درست کن ببینم چه‌جوری می‌خواهی درست کنی. نمی‌شود کنار گود بِایستی و مدام بگویی لنگش کن؛ خب شما بیا لنگش کن ببینم چه‌جوری لنگش می‌کنی. این مشکلاتی هم که ما پیدا کرده‌ایم، الان پیدا نشده، زمان شهید رئیسی هم پیدا نشده؛ یک روندی بوده، مشکلات دائماً داشته روی هم اضافه می‌شده، حالا ما باید جلویش بِایستیم؛ اگر هم جلویش بِایستی، بخیه می‌خواهد، بعضی وقت‌ها هم جراحی وسیع‌تر می‌خواهد. خب باید کارشناسان ما، دانشمندان ما، نخبه‌های ما، سرمایه‌گذاران و تولیدکنندگان ما همه با هم به یک تفاهمی برسند که اگر این مداخله را می‌کنیم، به نفع جامعه ما است، نه اینکه ما می‌خواهیم برای مردم‌مان مشکل درست کنیم. ما اینجا هستیم که خدمتگزار مردم باشیم؛ حداقل خود من هیچ نیت دیگری در دلم نیست، مگر اینکه بتوانیم مشکلات مردم‌مان را حل کنیم.

آقای دکتر! بر اثر تبلیغات دشمن، عده‌ای از مردم نگرانند که شاید دشمن آمریکایی و اسرائیلی دوباره بخواهد شیطنت کند. پاسخ آقای رئیس جمهور به این نگرانی‌ها چیست؟ البته ما در طول جنگ ۱۲ روزه دیدیم که حتی خدمات عادی دولتی هم مختل نشد و با یک هماهنگی و همکاری و برنامه‌ریزی از پیش تعیین شده، جامعه به صورت روال عادی خودش اداره شد.

ببینید! نیروهای نظامی عزیز ما با قدرت دارند کارهایشان را می‌کنند و الان از نظر تجهیزات و نیرو، به‌رغم همه مشکلاتی که داریم، قوی‌تر از آن زمانی هستند که اینها حمله کردند. لذا آنان اگر بخواهند برخورد کنند، طبیعتاً با پاسخ قاطع‌تری روبه‌رو خواهند شد. اما من باز برمی‌گردم به اینکه اگر ما مردم با هم باشیم و وحدت داشته باشیم، آنان اصلاً مأیوس می‌شوند از اینکه بخواهند بیایند به کشور ما حمله کنند. امید اینها این است ـ در گفتارشان هم گفتند دیگر- که باید از داخل یک اتفاقی بیفتد تا اینها بتوانند بیایند مداخله را شروع کنند. علت اینکه من مدام دارم می‌گویم که اگر هم بحثی هست، بهتر است در اتاق‌ها با هم بنشینیم دعوا کنیم اما در بیرون یک‌صدا بشویم، این است که اگر وحدت و انسجام داشته باشیم، مردم می‌فهمند که ما واقعاً دلمان می‌خواهد خدمت کنیم و هیچ فرقی بین هیچ جنسیتی، هیچ قومیتی، هیچ عقیده و باوری نمی‌گذاریم. بنده به‌عنوان مسئول مملکت موظفم به همه بر اساس عدالت خدمت بدهم. اگر ما شیعه‌ایم، اگر می‌گوییم ما پیرو حضرت علی(ع) هستیم، حضرت علی(ع) به برادرش عقیل که از بیت‌المال اضافه می‌خواست چیزی نداد. خداوکیلی اگر ما این کار را می‌کردیم مردم از ما ناراضی می‌شدند؟ بعضی جاها هم نکردیم، مردم از ما ناراضی‌اند. خب باید الان ثابت بشود. با تئوری و با گفتن هم نمی‌شود. به من می‌گویند بیا حرف بزن؛ خب ما یک عمر است داریم حرف می‌زنیم. بنده باید ثابت بکنم که فرقی قائل نخواهم شد بین جنسیتی، قومیتی، نژادی و زبانی. همه اینها دستورات خدا و پیغمبر(ص) و امام(ع) است؛ خب ما باید عمل کنیم. ما اگر به اسلام و به دستور رسول خدا و به دستور امام(ع) عمل کنیم، وحدت و انسجام و وفاقی در جامعه ما ایجاد می‌شود که دیگران حسرت خواهند خورد که کاش ما هم این‌جوری بودیم. نباید به همدیگر حرف‌هایی بزنیم که شایسته نیست. شیطان دشمن انسان است و می‌خواهد ما با هم خشن حرف بزنیم، ناجور حرف بزنیم تا با هم دعوا کنیم.

متشکریم از وقتی که در اختیار ما قرار دادید. برای شما و دولت محترم آرزوی موفقیت می‌کنیم.

ما همه یکی هستیم؛ در نتیجه، ما و دولت داریم تلاش می‌کنیم. می‌گوید: «این ما و منی جمله ز عقل است و عقال است، در خلوت مستان نه منی هست و نه مایی.» همه او است. حالا خدا کند که ما بتوانیم مسیر خدایی را ادامه بدهیم و آن الگویی را که مقام معظم رهبری از مسلمانی و از زندگی اسلامی می‌خواهد نشان بدهد، ما در رفتار باید نشان بدهیم نه در گفتار. به اندازه کافی حرف زده‌ایم. موفق باشید. خداقوت.

> من بارها گفته‌ام نمی‌توانم، بلکه ما می‌توانیم. مشکلات مملکت جوری نیست که من به‌تنهایی بتوانم آنها را حل کنم ـ این را بارها گفته‌ام ـ اما ما با قدرت تمام، این مشکلات،